

Posudek bakalářské/magisterské diplomové práce
Posudek - Závěrečná práce - CŽV

Student: Marta NOVOTNÁ

Obor: ČJ - NJ

Název práce v českém jazyce: Arnošt Lustig: Colette, Dívka z Antverp. Srovnání filmové a literární verze

Název práce v anglickém jazyce: Arnošt Lustig: Colette, a Girl from Antwerp. Comparision of film and literary versions

Vedoucí práce: prof. PhDr. Dagmar Mocná, CSc.

Oponent práce: PhDr. Josef Peterka, CSc.

BP M. Novotné řeší na jednom dobře zvoleném, zajímavém příkladu vztah filmové adaptace k literární předloze. Jde o téma studenty oblíbené a rovněž pro účel BP velmi vhodné, mj. už proto, že ve věku audiovizuálních médií jsou nezdědka filmové adaptace literárních příběhů (zvl. pro mladou generaci) známější a přístupnější než jejich pretexty.

Výklad je promyšleně a rovnoměrně rozvržen do čtyř kapitol. První kapitola - teoreticky zaměřená a k danému úkolu přiměřeně poučená - osciluje kolem paradoxu: třebaže už proti tradičnímu požadavku věrnosti předloze respektujeme autonomii filmového díla, právě komparace s knižní předlohou pomáhá odhalit režijní záměr, jeho osobité kvality, aktualizující přesah.

Druhá kapitola je věnovaná analýze Lustigovy novely a třetí kapitola analýze Cieslerova filmu. Společně sledují zejm. problematiku časoprostoru a postav, ale kromě toho i složky specifické. V případě novely je pak podrobně objasněn aspekt vypravěče, kdežto u filmu hudba a zvuk.

Analýza tak předjímá významné ideověumělecké rozdíly, jež výstižně reflektuje kapitola závěrečná. Nejpodstatnější riskantní změnou je (spolu s oslabením pozice i tragické psychologie titulní hrdinky Colette) optimisticky laděný rámec časového odstupu s příznakem happy endu. K tomuto pojetí zaujímá v závěru pisatelka se znalostí poměrně negativních kritik chápavě odstíněné vlastní stanovisko.

Připomínky mám spíše formálního rázu: Chatmanova vícekrát citovaná kniha Příběh a diskurs je uvedena v závěrečném seznamu použité literatury i v (nadbytečném) bibliografickém odkazu na s. 29 chybně pod (navíc zkomoleným) křestním jménem *Seymur*. G. Genette, jehož teorii vypravěče pisatelka tlumočí prostřednictvím spisu T. Kubíčka, měl být citován spíše na základě vlastní znalosti (český překlad Rozprava o vyprávění vyšel v České literatuře 2003, č. 3 a 4). Styl výkladu poněkud kazí stereotypní pseudokonektory: *je nutné říci* (s. 29, 33), *je třeba si vymezit, je třeba zohlednit, zmínit musíme* (11, 22, 40), občas se objeví i jiné neobratnosti - *věrohodně "si stojí" fr. herečka; to můžeme označit smíšenou anachronií* .

Otázka do diskuze: Pokud viděla pisatelka ještě některou další adaptaci Lustigovy prózy, jak se jeví poměr mezi reprezentací a transformací předlohy? Vyskytuje se podobně radikální posun?

Závěr: Předložená BP zcela vyhovuje požadovaným nárokům, doporučuji ji k obhajobě.

V Praze dne 20. srpna 2005

Josef Peterka
Podpis